

Pandahaț, micul panda, și țestoasa lui, Budinchis, se joacă încercând să care cărți dintr-o parte în alta fără să le scape. Pandahaț le ține pe cap, țestoasa, pe carapace. Dintr-odată, din bucătărie se aude un strigăt puternic:

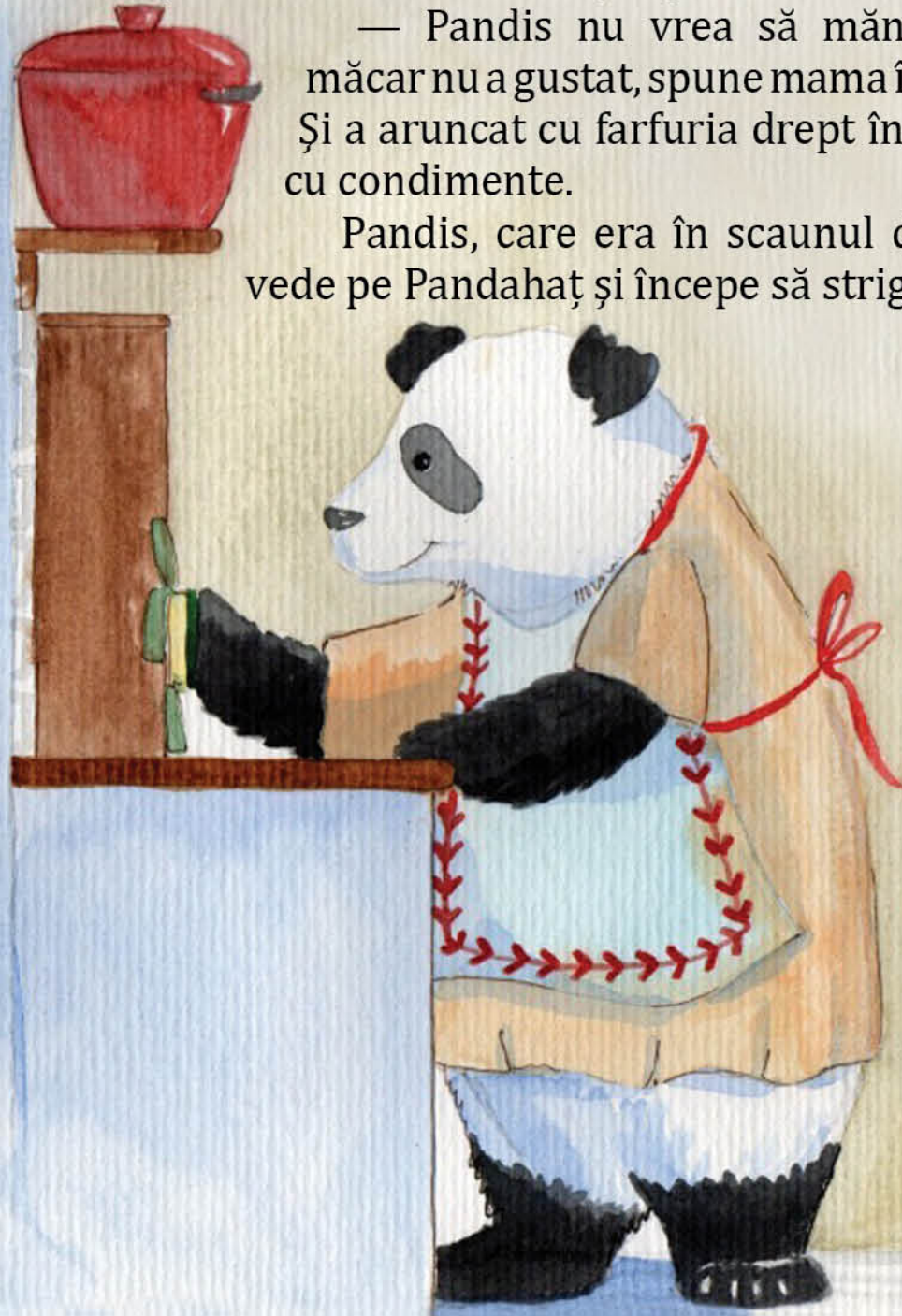
– Nu veaaaaau! Nu veaaaaau!
Și apoi... *Pleosc! Trosc!*

Pandahaț se dezechilibrează și scapă toate cărțile pe jos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el când ajunge în bucătărie.

— Pandis nu vrea să mănânce! Nici măcar nu a gustat, spune mama îngrijorată. Și a aruncat cu farfuria drept în borcanele cu condimente.

Pandis, care era în scaunul de masă, îl vede pe Pandahaț și începe să strige:

— Pandaham!

— Pandaham?! Nu, Pandis, mă cheamă Pandahaț.

— Panda... hap! Panda... hop! zice iar Pandis.

— Auzi la ea, Pandahop! spune Pandahaț încruntat, așezându-se la masă.

Frații mai mici spun des „nu” sau „nu vreau”, fiindcă vor să facă lucrurile în felul lor.

— Pandis, mâncarea trebuie să rămână pe masă; nu o dăm pe jos și nici nu aruncăm cu farfuria în borcanele cu condimente. Le vei sparge, îi zice mama.

— Iar data viitoare poți doar să guști și, dacă nu îți place, nu mănânci, îi spune și Pandahaț.

— Nu gut! răspunde Pandis supărată.

Mama îi pune și lui Pandahaț o farfurie cu frunze de bambus,
cu pătlagină, cu merișoare și castraveți.
Pe deasupra, toarnă
un pic de miere.

— Mmmmm, ce bunătațe! spune el fericit, înfulecând cu poftă.

*Frații mai mari au o putere magică. Ei îi pot ajuta
pe cei mici, prin exemplul lor, să mai spună și „da”.*

Când îl vede pe fratele ei mai mare mâncând, Pandis întinde lăbuța
spre farfuria lui, ia o frunză de bambus și o bagă
în gură.

— Mmmmm, țe bunătațe! Veau si eeeu, te log
flumos, spune ea.

Mama îi zâmbește complice lui Pandahaț și
îi șoptește la ureche:

— Mulțumesc pentru ajutor, puiule!

După ce termină de mâncat, strâng
pătlagina și mierea aruncate, iar
Pandahaț se oferă să ducă gunoiul
afară, în grădină.

*Ori de câte ori putem,
este frumos să o ajutăm
pe mama la treburile casei.*

